

Sygn. akt VIII U 2625/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Węs
Protokolant:	sekr. sądowy Dagmara Nastaj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2018 roku w L.

sprawy T. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 17 października 2017 roku Znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. G. (1) prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VIII U 2625/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. G. (1) prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383, ze zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił, co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja - k. 20 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył T. G. (1). Z jego treści wynika, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją i wnosi o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że jest pokrzywdzony, albowiem były zakład pracy błędnie wypełnił dokumentację, co doprowadziło do przyjęcia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, że jako zalewacz form ciśnieniowych był zatrudniony od dnia 24 marca 1989 roku, a nie od dnia 24 marca 1980 roku (odwołanie - k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 8-9 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje:

T. G. (1) urodził się w dniu (...). Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, (część II pkt 2 wniosku o emeryturę – k. 2 akt ZUS).

W dniu 26 września 2017 roku złożył wniosek o emeryturę (k. 1-4 akt ZUS). Po dokonaniu analizy okresów podlegania ubezpieczeniu, organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy do prawa do emerytury okres 25 lat, w tym 22 lata, 3 miesiące i dzień okresów składkowych, 11 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata, miesiąc i 19 dni okresów uzupełniających (karta przebiegu zatrudnienia – k. 19 akt ZUS).

Wnioskodawca przedłożył organowi rentowemu świadectwa pracy:

1) z dnia 29 listopada 1997 roku wystawione przez Zakład Produkcji (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w P., z którego wynikało, że w okresie od dnia 4 listopada 1975 roku do dnia 23 marca 1980 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to jest pracę tólczarza w metalu wymienione w Wykazie A, Dziale III, poz. 18 oraz że w okresie od dnia 24 marca 1989 roku do dnia 23 października 1997 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to jest pracę zalewacza form ciśnieniowych wymienione w Wykazie A, Dziale III, poz. 43 (k. 6 akt ZUS);

2) z dnia 30 czerwca 1998 roku wystawione przez Zakład Produkcji (...) Spółkę z o.o. w likwidacji z siedzibą w P., z którego wynikało, że w okresie od dnia 24 października 1997 roku do dnia 30 czerwca 1998 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to jest pracę zalewacza form ciśnieniowych wymienione w Wykazie A, Dziale III, poz. 43 pkt 19 (k. 9 akt ZUS);

3) z dnia 31 lipca 2000 roku wystawione przez Zakład Produkcji (...) Spółkę z o.o. w likwidacji z siedzibą w P., z którego wynikało, że w okresie od dnia 1 lipca 1998 roku do dnia 31 lipca 2000 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to jest pracę zalewacza form ciśnieniowych wymienione w Wykazie A, Dziale III, poz. 43 pkt 19 (k. 10 akt ZUS).

Powyższe okresy zostały zakwestionowane przez organ rentowy, albowiem pracodawcy wnioskodawcy nie powołali właściwych przepisów resortowych. W tej sytuacji, wobec nieudowodnienia 15-letniego okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał w dniu 17 października 2017 roku zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (decyzja - k. 20 akt ZUS).

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 4 listopada 1975 roku T. G. (1) został zatrudniony w Zakładach (...) w P. na dwutygodniowy okres próbny, a po jego upływie na okres wstępny trwający do dnia 4 listopada 1976 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku tólczarza w metalu. Następnie w dniu 5 listopada 1975 roku został zatrudniony w Zakładach (...) w P. na czas nieokreślony na stanowisku tólczarza w metalu. Na wskazanym stanowisku pracował do dnia 22 kwietnia 1978 roku, po czym w okresie od dnia 23 kwietnia 1978 roku do dnia 23 marca 1980 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. Już w dniu 24 marca 1980 roku powrócił do macierzystego zakładu pracy i powierzono mu stanowisko zalewacza form ciśnieniowych i zajmował je do końca zatrudnienia w powyższym zakładzie to jest do dnia 29 listopada 1997 roku (zeznania wnioskodawcy – k. 18v. – 38v. a.s., świadectwo pracy – k. 6 a.s., akta osobowe – k. 29 a.o. – teczka za lata 1975-1997, a w szczególności: umowy o pracę z dnia 4 listopada 1975 roku i z dnia 5 listopada 1976 roku, angaże: z dnia 2 grudnia 1975 roku, 25 czerwca 1976 roku, 24 marca 1980 roku, 20 czerwca 1980 roku, 1 sierpnia 1981 roku, 1 października 1982 roku, 1 kwietnia 1983 roku, 2 listopada 1984 roku, 9 kwietnia 1985 roku, 5 grudnia 1985 roku, 7 grudnia 1988 roku, 11 kwietnia 1989 roku, 22 sierpnia 1989 roku, 28 września 1989 roku, 30 stycznia 1990 roku, 31 maja 1990 roku, 19 listopada 1991 roku, 21 lipca 1992 roku, 29 września- 1992 roku, 20 września 1993 roku, karta obiegowa zwolnienia z pracy, karta obiegowa zmian stosunku pracy – po wojsku).

W okresie od dnia 24 października 1997 roku do dnia 29 listopada 1997 roku wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego udzielonego celem wykonywania pracy w Zakładzie Produkcji (...) Spółce z o.o. z siedzibą w P. (akta osobowe – k. 29 a.o. – teczka za lata 1975-1997, a w szczególności: pismo z dnia 24 października 1997 roku).

Od dnia 24 października 1997 roku wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki pracownicze na stanowisku zalewacza form ciśnieniowych na rzecz Zakładu Produkcji (...) Spółki z o.o. z siedzibą w P.. Początkowo było to zatrudnienie na podstawie dwóch umów na czas określony od dnia 24 października 1997 roku do dnia 7 listopada 1997 roku i od dnia 8 listopada 1997 roku do dnia 29 listopada 1997 roku, a od dnia 30 listopada 1997 roku T. G. (1) został zatrudniony na czas nieokreślony i pracował do dnia 30 czerwca 1998 roku (zeznania wnioskodawcy – k. 18v. – 38v. a.s., świadectwo pracy – k. 9 akt ZUS, akta osobowe – k. 29 a.o. – teczka za lata 1997-1998, a w szczególności: umowy o pracę: z dnia 24 października 1997 roku, z dnia 8 listopada 1997 roku i z dnia 29 listopada 1997 roku).

Od dnia 1 lipca 1998 roku wnioskodawca został zatrudniony na czas nieokreślony, na stanowisku zalewacza form ciśnieniowych i okrawacza w Zakładzie Produkcji (...) Spółce z o.o. z siedzibą w P. i pracował na tym stanowisku do końca zatrudnienia, to jest do dnia 31 lipca 2000 roku (zeznania wnioskodawcy – k. 18v. – 38v. a.s., świadectwo pracy – k. 10 akt ZUS, akta osobowe – k. 29 a.o. – teczka za lata 1998-2000, a w szczególności: umowa o pracę z dnia 1 lipca 1998 roku, angaż z dnia 1 marca 1999 roku)

Podczas zatrudnienia na stanowisku tłoczarza w metalu wnioskodawca pracował w Wydziale PR-6. W wydziale wykonywano płytki i różnego rodzaju detale do produkcji stojanów wykorzystywanych z kolei do produkcji sprzężarek do lodówek. Proces wymagał pocięcia blachy w odpowiednie arkusze za pomocą maszyn do cięcia – specjalnego koła o wadze do jednej tony. Wnioskodawca pobierał odpowiedni arkusz blachy, wcześniej przywieziony na jego stanowisko pracy przez magazyniera, po czym układał długie pasy blachy i uruchamiał maszynę, która wycinała odpowiednie kształty. Praca wykonywana była w systemie trzymianowym, po 8 godzin dziennie. Pracownikom wydawano posiłki regeneracyjne, kefir, wodę oraz ubrania robocze drelichowe i buty z okuciami metalowymi (zeznania wnioskodawcy – k. 18v. i 38v. a.s., zeznania świadka A. S. – k. 38-38v. a.s.).

Jako zalewacz form ciśnieniowych wnioskodawca miał kontakt z płynnym aluminium. Zajmował się odlewaniem wirników do sprzężarek w wydziale wytwarzającym sprzężarki do układów chłodniczych. Praca wykonywana była w ramach 3 zmian, po 8 godzin każda, na każdej zmianie było po 2 zalewaczy form. Do obowiązków zalewacza form ciśnieniowych należało po pierwsze stopienie aluminium. Zalewacz form umieszczał kostki aluminium albo w tyglu (we wcześniejszym okresie działania Zakładu) albo w piecu indukcyjnym (w późniejszym okresie). Aluminium było dowożone na palecie przez pracowników transportu, którzy mieli uprawnienia na wózek widłowy. Następnie zalewacz umieszczał w formie wykonane z blachy pakiety wirnika, 4 albo 5 sztuk, po czym wlewał płynne aluminium do maszyny wtryskującej metal pod ciśnieniem do formy. Kolejnym etapem było wyjęcie gorącego detalu z formy. Czynność ta wykonywana była ręcznie, wykorzystywano rękawice. W dalszym etapie zalewacz form zabezpieczał formę do ponownego wykorzystania, co wymagało oczyszczenia jej powierzchni po poprzednim odlewie i posmarowania. W razie konieczności odcinał nadmiar aluminium z detalu. Pracownicy otrzymywali dodatek szkodliwy, posiłki regeneracyjne, odzież specjalną (specjalne buty, spodnie, ochraniacze na nogi, rękawice) (zeznania wnioskodawcy – k. 18v. i 38v. a.s., zeznania świadka T. G. (2) – k. 37-38 a.s.).

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy, zatrudnione w spornym okresie wspólnie z wnioskodawcą w Zakładach (...) w P. i jej następcach prawnych. T. G. (2) pracował w latach 1978-2000 na stanowiskach zalewacza form ciśnieniowych i ustawiacza maszyn, a A. S. w latach 1979-1991 jako tłoczarz w metalu i ustawiacz maszyn

Wskazane okoliczności pozwalają w ocenie Sądu na przyjęcie, że świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące okoliczności zatrudnienia ubezpieczonego w zakresie jego obowiązków oraz warunków, w jakich były wykonywane, w spornym okresie. Zeznania świadków były logiczne oraz wzajemnie się uzupełniały, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł okoliczności, które mogłyby godzić w

wiarygodność ich zeznań. Świadkowie zgodnie zeznali, że T. G. (1) stale pracował na stanowiskach tłoczarza w metalu i zalewacza form ciśnieniowych. Dodali, że praca była wykonywana w ramach trzech 8-godzinnych zmian. Zgodnie opisali czynności wykonywane na wskazanych wyżej stanowiskach

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów, w tym także dokumentów zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości, co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Jedynym wyjątkiem są zeznania wnioskodawcy twierdzącego, że po zakończeniu służby wojskowej powrócił do pracy na stanowisko tłoczarza w metalu. Z akt osobowych wynika bowiem, że już w dniu 24 marca 1980 roku powierzono mu stanowisko zalewacza form ciśnieniowych.

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 1270) mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęły okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury skarżący musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego lub złożyć wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze, co najmniej 25 lat.

T. G. (1) ukończył wymagane 60 lat (w dniu (...)roku), na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się 25-letnim stażem pracy oraz nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Przechodząc do oceny, czy wnioskodawca spełniał warunek legitymowania się, co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy wskazać, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach w spornych okresach świadectwa pracy z adnotacją o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach.

Trafnie podnosił organ rentowy, że świadectwa pracy w powyższym zakresie zostały wypełnione nieprawidłowo, albowiem pracodawcy nie powołali się w nich na odpowiednie przepisy resortowe.

Należy mieć na uwadze, że błędne wystawienie dokumentu potwierdzającego wykonywanie prac w szczególnych warunkach lub nawet jego brak, nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku, z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku lub błędnego jej sporządzenia byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. W postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, sygn. III UZP 6/84, LEX nr 14625; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, sygn. III UZP 48/84, LEX nr 14630, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, sygn. II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 roku, sygn. III AUa 808/12, LEX nr 1313299). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNP z 2002 roku, Nr 11, poz. 272).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, że ubezpieczony w okresie zatrudnienia na stanowisku tłoczarza w metalu faktycznie wykonywał prace polegające na ciecieniu arkuszy blach na mniejsze detale, które następnie poddawane były obróbce za pomocą pras hydraulicznych. Pomimo faktycznego zatrudnienia na stanowisku tłoczarza w metalu skarżący wykonywał prace opisane w wykazie A, Dział III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, poz. 45 „Obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów.

Natomiast akt resortowy, to jest Zarządzenie Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez to ministerstwo, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, lub szczególnym charakterze (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego nr 1-3 z dnia 29 czerwca 1985 roku), wskazuje szczegółowe stanowiska zawarte w wykazie A cytowanego wyżej rozporządzenia i wśród stanowisk opisanych w Dziale III, w pozycji 45, w pkt. 6 figuruje stanowisko „krajacza metali”. Są to zatem takie prace, jakie w rzeczywistości wykonywał wnioskodawca, który za pomocą urządzenia o masie do jednej tony przecinał arkusze blach na mniejsze elementy, tak aby można było je poddać dalszej obróbce za pomocą pras.

W dalszym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował na stanowisku zalewacza form ciśnieniowych, do jego zadań należało przygotowanie płynnego aluminium, przygotowanie formy, umieszczenie detalu w formie, napełnienie formy metalem i wyjęcie gotowego elementu. Skarżący wykonywał wówczas prace opisane w wykazie A, Dział III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, poz. 43 „Obsługa pieców rafinacyjnych, topielnych, formierni, urządzeń odpylających i odlewniczych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów.

Natomiast akt resortowy, to jest wskazane wyżej Zarządzenie Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku wśród stanowisk opisanych w Dziale III, w pozycji 43, w pkt. 19 wymienia stanowisko „zalewacza form”.

Tym samym Sąd uznał, że w okresach:

- 1) od dnia 4 listopada 1975 roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku (2 lata, 5 miesięcy i 19 dni) wykonując czynności krajacza metali;
 - 2) od dnia 24 marca 1980 roku do dnia 23 października 1997 roku (17 lat i 7 miesięcy), wykonując czynności zalewacza form;
 - 3) od dnia 24 października 1997 roku do dnia 30 czerwca 1998 roku (8 miesięcy i 7 dni), wykonując czynności zalewacza form;
 - 4) od dnia 1 lipca 1998 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (6 miesięcy), wykonując czynności zalewacza form,
- wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach. Okres ten stanowi 21 lat, 2 miesiące i 26 dni.

Odnośnie uznanych okresów pracy, jako pracy w warunkach szczególnych, należy podkreślić, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 roku, sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 roku, sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 roku, sygn. I UK 393/10). Nie ma zatem znaczenia fakt, że wnioskodawca formalnie miał powierzone stanowisko łoczarza w metalu skoro ustalono, że faktycznie świadczył on inną pracę zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów oraz aktu resortowego (krajacz metali).

Sąd Okręgowy w pełni podziela ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone między innymi w wyrokach: z dnia 6 kwietnia 2006 roku (III UK 5/06 OSNP z 2007 roku, Nr 7-8, poz. 108), z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 333/09 LEX 585739), z dnia 7 grudnia 2010 roku (I UK 203/10 LEX 786370) i z dnia 25 lutego 2010 roku (II UK 215/09 OSNP z 2011 roku, Nr 15-16, poz. 219). Ze wskazanych orzeczeń jednoznacznie wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach jeśli przed i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wykonywana jest praca tego rodzaju, a pracownik w ustawowym terminie (najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej) zgłosi swój powrót do tego zatrudnienia. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie zatem okres od dnia 23 kwietnia 1978 roku do dnia 23 marca 1980 roku

(rok, 11 miesięcy i dzień) podlegał zaliczeniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Łącznie okresy wykonywania prac w szczególnych warunkach stanowią 23 lata, miesiąc, i 27 dni.

Z powyższego okresu nie podlega wyłączeniu okres urlopu bezpłatnego od dnia 24 października 1997 roku do dnia 29 listopada 1997 roku udzielonego celem wykonywania pracy w Zakładzie Produkcji (...) Spółce z o.o. z siedzibą w P., ponieważ jak ustalono wykonywał on wówczas pracę w szczególnych warunkach na stanowisku zalewacza form.

W tej sytuacji T. G. (1) spełniał wszystkie warunki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...) roku, to jest od ukończenia wieku emerytalnego.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.